

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/107/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7617202622
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7617202622.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobkyne S. Z. X., nar. XX.X.XXXX, bytom K. námestie XXXX/XX, K., zast. Advokátska kancelária JUDr. Branislav Kahanec, so sídlom Vajanského 33, Prešov, proti žalovanej Z. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXX/X, N. J. I., za účasti intervenienta na strane žalovanej Generali Poistovňa a.s., so sídlom Lamačská cesta 3/A, Bratislava, IČO: 35 709 332, zast. Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie sv. Egídia 40/93, Poprad, o zaplatenie 655,22 € s prísl., o odvolaní intervenienta na strane žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves 16C/4/2017-183 z 28.10.2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výrokoch o trovách konania.

Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti intervenientovi na strane žalovanej v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 227,- € spolu s 5 % úrokmi z omeškania ročne od 4.3.2017 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.), žalobu v prevyšujúcej časti zamietol (II.), priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 30,72 % (III.) a intervenientovi na strane žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 30,72 %, pričom o výške týchto náhrad bude rozhodnuté samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku (IV.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti právneho predchodcovi žalovanej P.D., nar. XX.X.XXXX, ktorý zomrel v priebehu konania dňa 11.11.2018, zaplatiť jej sumu 655,22 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 655,22 € od 3.3.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že dňa 17.7.2015 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na jej motorovom vozidle zn. Hyundai i20 1,2i CLASSIC PLUS, EVČ: LE 940AR motorovým vozidlom P. P. D.: SN XXXCL, ktoré v čase nehody osobne šoféroval. Žalobkyňa dôvodila, že o dopravnej nehode bol riadne spísaný záznam, pričom právny predchodca žalovanej svojim podpisom potvrdil, že ako vodič, ktorý nehodu zaviniel, spôsobil žalobkyni na jej motorovom vozidle škodu. Žalovaná zverila opravu svojho auta autorizovanej spoločnosti Motor-Car Prešov, s.r.o., ktorá za vykonanú opravu jej vystavila faktúru č. 1291501296 zo dňa 27.8.2015 vo výške 655,22 €, ktorú v lehote splatnosti aj uhradila a ústne aj písomnou formou vyzvala vinníka nehody P.D., právneho predchodcu žalovanej, na zaplatenie vynaložených oprávnených nákladov spojených s opravou motorového vozidla, avšak bezvýsledne.

3. Oznámením zo dňa 27.4.2018 spol. Generali Poist'ovňa a.s., Bratislava, Lamačská cesta 3/A, IČO: 35 709 332, oznámila súdu svoj vstup do konania z vlastného podnetu, podľa ust. § 82 Civilného sporového poriadku, v postavení intervenienta na strane žalovaného.

4. Pôvodne žalovaný P. P., nar. XX.X.XXXX, v priebehu konania dňa XX.XX.XXXX zomrel, preto súd prvej inštancie uznesením 16C/4/2017-169 zo dňa 9.7.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.7.2019, rozhodol, že pokračuje v konaní na strane žalovaného s jeho manželkou Z. P., ako dedičkou podľa uznesenia o dedičstve sp. zn. 7D/177/2018-28. Spor právne posudzoval podľa ustanovení § 823, § 415, § 420 ods. 1, § 420 ods. 1, § 427 a nasl., § 442 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 381/2001 Z.z.“), skutkovo vyšiel z nesporných tvrdení žalobkyne vo vzťahu k mechanizmu vzniku škody, ku ktorej došlo v dôsledku stretu motorového vozidla žalobkyne s motorovým vozidlom právneho predchodcu žalovanej P. P., ktorý dopravnú nehodu zo dňa 17.7.2015 zavinil. V konaní neboli sporné ani existencia poistného vzťahu medzi škodcom P. P., právnym predchodcom žalovanej a intervenientom na strane žalovanej Generali Poist'ovňa a.s., že o poistnej udalosti bol vyhotovený záznam, ktorý bol zaslaný poisťovní, že poisťovňa po prešetrení poistnej udalosti č. 6400989479 žalobkyňi oznámila, že na základe doložených dokladov predmetnú škodovú udalosť odkladá bez poskytnutia poistného plnenia s odvolaním sa na závery znalca z odboru cestnej dopravy v technickom stanovisku, v zmysle ktorých poškodenia vznikli od kontaktu s iným drsným predmetom, a nie s vozidlom škodcu, o čom svedčí aj hĺbka stôp na nárazníku a blatníku. Sporným v konaní bol teda rozsah poškodenia vozidla žalobkyne a výška uplatnenej škody, ako aj nárok na úroky z omeškania. V otázke vecnej legitímácie žalovaného sa súd prvej inštancie nestotožnil s námietkou (názorom) intervenienta o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie odôvodnenou tým, že podľa ust. § 15 zák. č. 381/2001 Z.z. tu existuje priamy nárok poškodeného, teda žalobkyne voči poisťovateľovi, uplatnenie ktorého je jediným možným spôsobom, akým tento nárok riadne uplatniť. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru súdov (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/38/2005 zo dňa 28.4.2005, 2Cdo/202/2004, tiež uznesenie 3Cdo/256/2012 uverejnené v právnom systéme ASPI pod č. Rc 13/2017) a právnu teóriu (Fekete, I: Občiansky zákonník. 2. Veľký komentár, Bratislava, Eurokódex 2011, str. 2408), podľa ktorých v povinnom zmluvnom poistení platí zásada, že poškodený môže náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorového vozidla požadovať buď od poisteného škodcu alebo od poisťovateľa (priamy nárok). Poškodený má síce právo na plnenie tak proti škodcovi, ako aj proti jeho poisťovateľovi, avšak plnenie môže dostať len raz. Ide teda o situáciu, keď jeden subjekt má nárok na to isté plnenie proti dvom subjektom, pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu; proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody a proti jeho poisťovateľovi ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecne záväzným právnym predpisom (§ 15 zák. č. 381/2001 Z.z.). V prípade nároku poškodeného na náhradu škody je pasívne legitimovaným subjektom škodca. Oprávnenie poškodeného žalovať priamo škodcu nevyklučuje ani ust. § 823 OZ za bodkočiarkou ani znenie ust. § 15 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobkyňa má možnosť, nie však povinnosť svoj nárok na náhradu škody uplatňovať aj prípadne voči poisťovateľovi žalovaného a vyvodil záver, že na strane pôvodne žalovaného, tak aj na strane žalovanej ako jeho právnej nástupkyne, je daná pasívna vecná legitímácia v tomto spore. Po vyhodnotení vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobkyne je preukázaný a dôvodný len čiastočne a právny predchodca žalovanej zodpovedal žalobkyňi za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle ust. § 427 OZ, ktorý v čase dopravnej nehody bol držiteľom a vodičom motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda. Pri skúmaní príčinnej súvislosti medzi konaním škodcu a škodou vychádzal zo skutočnosti preukázanej znaleckým posudkom, že motorové vozidlo žalobkyne už pred stretom s vozidlom právneho predchodcu žalovanej, malo poškodenia staršieho dáta na blatníku a nárazníku, a zo záverov znaleckého posudku, podľa ktorých pre odstránenie poškodenia vozidla žalobkyne vzniknutého v dôsledku stretu s vozidlom právneho predchodcu žalovanej nebola potrebná oprava v takom rozsahu, ako bola vykonaná aj s opravou poškodení staršieho dáta a náklady potrebné na odstránenie poškodenia, ktoré mohlo vzniknúť pri tomto strete, ak by sa na vozidle nenachádzalo poškodenie staršieho dáta, podľa normohodín uvedených v kalkulácii opravy č. 6400989479 boli vo výške 227,- €. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie zaviazal žalovanú na zaplatenie náhrady škody vyčíslenej znalcom v sume 227,- € a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Za omeškание žalovanej so zaplatením tejto náhrady s použitím ust. § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. priznal žalobkyňi tiež úroky z omeškania

z dlžnej sumy v percentuálnej výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 4.3.2017 do zaplataenia, t.j. odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby pôvodne žalovanému, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že nárok na náhradu škody žalobkyňa riadne uplatnila už pred podaním žaloby a žalovaného vyzvala na plnenie, a preto vo zvyšnej časti príslušenstva súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku strán na náhradu trov konania rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a podľa pomeru úspechu strán priznal čiastočne úspešnej žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 30,72 %.

5. Rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku napadol včas podaným odvolaním intervenient na strane žalovanej, s ktorým žalovaná na výzvu súdu oznámila súhlasné stanovisko (podaním doručeným súdu 19.12.2019), uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a navrhol, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok zrušil a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V podstatnom namietal nedostatok pasívnej legitímácie žalovanej s poukazom na právnu úpravu v zmysle ust. § 15 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov, upravujúcu priamy nárok poškodeného voči poisťovateľovi, nakoľko bol toho názoru, že uplatnenie tohto priameho nároku je jediným možným spôsobom ako tento nárok riadne uplatniť. Nesúhlasil so spôsobom právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 823 OZ a poukázal na formu ochrany poškodeného podľa ust. § 15 zák. č. 381/2001 Z.z., na samotný účel a zmysel povinného zmluvného poistenia, ktorý spočíva v ochrane poistenca tým, že zabezpečuje úhradu škôd, ktoré vozidlom spôsobí niekomu inému, či už ide o poškodenie auta alebo o škodu na zdraví a živote iných osôb. Podľa názoru intervenienta zaviazanie žalovanej na náhradu nákladov vzniknutej škody je absolútne v rozpore s účelom a zmyslom povinného zmluvného poistenia, nakoľko by prinášalo značné majetkové riziko pre škodcu, ktoré by v individuálnych prípadoch mohlo viesť až k jeho bankrotu. Rovnako je v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, nakoľko nevedie k vyriešeniu sporu, ale naopak dochádza k vytváraniu ďalších, nových sporov o vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. náhradu škody, ktorými by škodca musel regresne ten istý nárok vymáhať od poisťovne. V neposlednom rade tiež poukázal na to, že právo poškodeného na uspokojenie nároku na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi, s ktorým škodca uzavrel poisťovnú zmluvu, je najvyššou formou ochrany poškodeného, preto ktorého je najvýhodnejšie nárok na náhradu škody uplatniť priamo proti solventnému veriteľovi, akým je poisťovateľ. Neprijateľnosť týchto dôsledkov podľa odvolateľa teda vyžaduje extenzívnu interpretáciu priameho nároku poškodeného voči poisťovateľovi so zohľadnením ich správneho praktického používania v tom zmysle, že uplatnenie priameho nároku poškodeného voči poisťovni podľa ust. § 15 zák. č. 381/2001 Z.z. je jediným možným spôsobom, akým tento nárok riadne uplatniť.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu intervenienta nesúhlasila s jeho právnym názorom a súvisiacou argumentáciou o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovanej, resp. jej právneho predchodcu. Poukázala na to, že je potrebné rozlišovať medzi poisťovým vzťahom (škodca a poisťovateľ) a zodpovednostným vzťahom (žalobca - poškodený). V prípade škodcu, ktorý má uzatvorené povinné zmluvné poistenie tak ide o dva právne vzťahy, ktoré jestvujú samostatne vedľa seba. Dôvodila, že zodpovednostný vzťah škodcu a poškodeného nezávisí od existencie poisťového vzťahu medzi poisteným - škodcom a poisťovateľom. Povinnosť nahradiť škodu tak škodcovi vznikne bez ohľadu na to, či je škodca poistený alebo nie. Na podporu svojej argumentácie poukázala na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13Co/417/2017 zo dňa 20.11.2018 a tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované pod R 59/2014 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov SR č. 4/2014. So zreteľom na uvedené navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Intervenient v odvolacej replike zotrval na svojich tvrdeniach a odvolacích námietkach.

8. Žalobkyňa sa k odvolacej replike intervenienta nevyjadřila.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie intervenienta na strane žalovanej ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359, § 360 ods. 2 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov [§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP], s prihliadnutím na vady, ktoré

sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku je vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil, stotožňujúc sa v celom rozsahu aj s jeho správnymi dôvodmi.

10. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 10.11.2021 o 10:00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 215/2. posch., po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

11. Odvolateľ svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nesprávnosť právneho posúdenia veci, uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP. V odvolaní odvolateľom označený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP nebol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na nesprávnosť skutkových zistení na základe vykonaných dôkazov, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu nebol tento ďalší odvolací dôvod intervenientom materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnený. Odvolací súd v tejto spojitosti upriamuje pozornosť na záver vyplývajúci z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 90/2019 z 5.11.2019, v zmysle ktorého odvolací dôvod nemôže spočívať len na všeobecnom vyjadrení nespokojnosti s rozhodnutím bez bližšej špecifikácie vytýkaných nesprávností v kontexte konkrétnych okolností prípadu. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom je odvolací súd podľa § 380 ods. 1 CSP viazaný ich vymedzením v odvolaní (porov. Števček, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha: C.H.Beck, 2016, s. 1269).

12. V intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolateľ namietal správnosť spôsobu právneho posúdenia otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v danom spore. Súd prvej inštancie na túto intervenciu už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nastolenú otázku, dal vo svojom rozhodnutí správnu a aj náležite zdôvodnenú odpoveď, vo svojej podstate s vysvetlením, že žalobkyňa mala možnosť uplatniť si svoj nárok na náhradu škody (len) proti škodcovi, v danom prípade proti právnemu predchodcovi žalovanej P.D. (v rozsahu, v akom za ňu škodca zodpovedal - pozn. odvolacieho súdu), nakoľko v povinnom zmluvnom poistení platí zásada, že poškodený môže náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla požadovať buď od škodcu, alebo od jeho poisťovateľa titulom priameho (osobitného) nároku založeného ust. § 15 zákonom č. 381/2001 Z.z.; ide teda o dva samostatné nároky proti oboj subjektom, proti každému z nich z iného právneho dôvodu.

13. Vo všeobecnosti sa pojem vecná legitímácia v civilnom sporovom konaní používa na označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a druhá procesná strana subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nemá právo, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), takúto povinnosť nemá. Existencia vecnej legitímácie na oboch stranách sporu predstavuje predpoklad vyhovenia žalobe; absencia aktívnej alebo pasívnej vecnej legitímácie naopak vedie k jej zamietnutiu.

14. Odvolací súd sa stotožňuje so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie v prejednávanej veci, podľa ktorého žalovaná (jej právny predchodca) je v danom spore pasívne vecne legitimovaným subjektom, na čom nič nemení ani podané odvolanie intervenienta, ktoré odvolací súd považuje za účelové a v celom rozsahu neopodstatnené.

15. V kontexte odvolacej argumentácie intervenienta odvolací súd okrem rozhodnutí vyšších súdov, na ktoré v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ust. § 220 ods. 2 CSP odkázal už súd prvej inštancie, dáva do pozornosti tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/5/2020 zo dňa 21.10.2020, podľa ktorého v spore o náhradu škody podľa zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov, sú pasívne legitimovaní poisťovník škodca aj poisťovník. Poškodený má možnosť voľby, či bude žalovať poisťovníka škodcu, alebo iba poisťovníka, či poisťovníka škodcu a poisťovníka súčasne. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd SR aj v uznesení sp. zn. 7Cdo/63/2013 zo dňa 21.10.2013. Súd prvej inštancie sa tak pri posúdení otázky

pasívnej vecnej legitímácie žalovanej neodchýlil od záverov judikatúry súdov a ustálenej rozhodovacej praxe, rozhodol v plnom súlade so zákonom a preskúmaný rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku, ktorým súd zaviazal na splnenie dlhu žalovanú, odvolací súd považuje za vecne správny.

16. Vzhľadom na uvedené je odvolanie intervenienta nedôvodné v celom rozsahu, a preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, majúcom správny základ v zmysle ust. § 255 ods. 2 CSP v pomernom úspechu strán v spore, poukazujúc zároveň na zákonné a správne dôvody obsiahnuté v odôvodnení rozsudku, ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa mala v odvolacom konaní plný procesný úspech, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému intervenientovi v celom rozsahu. O výške prisúdenej náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské

právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).